

[Kofod-Svendsen]

For det andet må vi have mere demokratisering. I den forbindelse vil jeg igen knytte an til Maastrichtkomplekset, hvor der findes en erklæring om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union. Denne erklæring bør vi udbygge, så vi får etableret en procedure, der sikrer en tættere kontakt mellem de nationale parlamenter og EF's institutioner. De nationale parlamenter skal have Kommissionens forslag til rådighed, så de har tid til en gennemgang og mulighed for at udtale sig inden for en bestemt tidstermin, inden Ministerrådet tager stilling.

Det tredje, jeg vil nævne, er nærhed eller subsidiaritet. Efter min opfattelse var det meget afgørende, at subsidiaritetsprincippet eller nærhedsprincippet, som vi kalder det, kom ind i Maastrichtteksten, og det må nu gøres til EF's grundlov, som statsministeren så rigtigt formulerede det i åbningsredegørelsen, så det begreb bliver et overordnet princip, der sikrer, at afgørelserne i EF træffes så tæt på borgerne som muligt. De formuleringer kender vi fra teksten, men nu må vi sætte kød på de rigtige formuleringer. For nærhedsprincippet skal nøje iagttages såvel ved udarbejdelse af lovforslag på nye områder som ved administration på eksisterende områder. Nærhedsprincippet skal sikre gennemsuelighed, klare kompetencer og reel indflydelse på alle niveauer.

Jeg mener, det er meget afgørende, at vi finder en klar og hensigtsmæssig arbejdsdeling mellem EF og de nationale og lokale myndigheder på de enkelte områder. Vi har brug for specifikationer af kompetencefordelingen mellem EF og medlemslandene.

Det fjerde, jeg vil sige lidt om, er forsvaret. I forbindelse med det tætte og forpligtende politiske samarbejde i EF er det naturligt at drøfte emner af sikkerhedspolitisk betydning, men det er ikke for nærværende ønskeligt, at Danmark indgår et fast, forpligtende samarbejde i Vestunionen. Det er derimod vigtigt at fastholde og videreudvikle det sikkerhedspolitiske og militære samarbejde over Atlanten, og Danmark bør friholdes fra et fælles forsvar.

Det femte, jeg vil nævne, er ØMU'en. Her er det vigtigt, mener jeg, at medlemslandene hver for sig og i samarbejde fortsætter processen hen imod at skabe en ØMU, og under det arbejde er det væsentligt at fremme en høj beskæftigelse, at vi virkelig bruger EF-samarbej-

det, ØMU-samarbejdet, til at fremme beskæftigelsen i hele EF-området. Endelig må vi understrege det danske forbehold over for deltagelse i ØMU'ens tredje fase.

Statsministeren nævnte i sin åbningsredegørelse, at den danske ulandsbistand nu er nået op på 1 pct. Jeg synes, det er meget glædeligt, at vi har nået det mål. Jeg mener også, det er vigtigt, at Danmark aktivt deltager i katastrofehjælp. Men ydes katastrofehjælpen uden for den tredje verden, bør beløbet i fremtiden ikke tages fra ulandsbistanden. Det vil betyde, at vor ulandsbistand næste år i henhold til gældende DAC-regler, som jeg mener vi skal følge, vil blive større end 1 pct. af BNI. Hvor meget kan vi ikke vide i øjeblikket, men jeg synes, det vil være et rigtigt princip, at vi fra 1993 siger, at katastrofebistand til lande, der ligger uden for den tredje verden, finansieres på anden måde end af ulandsbistanden.

Dernæst et par ord om den rapport, vi fik for få dage siden fra Personskatteudvalget. Allerede før offentliggørelsen var der jo politikere, der havde travlt med at kritisere rapporten. Jeg mener, at alle ved nøjere eftertanke må indrømme, at Personskatteudvalget har leveret et sammenhængende og dygtigt stykke arbejde. Der er enkeltheder, jeg er uenig i – ja oven i købet skarpt tager afstand fra, men jeg mener ikke, vi skal begynde at fokusere på de spørgsmål, vi er uenige i, når vi står over for et dygtigt og sammenhængende stykke arbejde. De ting, jeg er uenig i eller ville have formuleret anderledes, skal jeg nok komme frem med, når vi går ind i forhandlinger. Men det, at der er enkeltting, man ønsker anderledes, og også nogle ting, man direkte tager afstand fra, må ikke overskygge den kendsgerning, at vi politikere med den rapport har fået et væsentligt arbejdsredskab, og at reformforslaget indeholder en ændring såvel af grundlaget for skatteberegningen som af satser og beløbsgrænser.

Mener man alvorligt, at marginalskatten er for høj for lavindkomster og for mellemindkomster og for højindkomster – ja, at alle har for høj en marginalskat – så tror jeg ikke, at man kan få et bedre arbejdsredskab til at nedsætte marginalskatterne end det, vi har fået med Personskatteudvalgets arbejde, og derfor vil jeg gerne takke de personer, som her har givet os dette kvalificerede arbejdsredskab.